

Lévai Aliz Mária

OTTHON

nő vagyok és minden egyes nap
csonttörésig megdolgozom érte
félig ablakban élek
ahol nem én választom
mikor húzzák be a függönyt
a súly nem tűnik el
mindig úgy hordom
ahogy teknős a páncélját:
otthont adva
azon töpregek így születtem-e
vagy ez valami olyasmi
ami az idő során halmozódott fel
mint por egy elfelejtett tárgyon

RENDAHAGYÓ ALKALOM

Ma úgy élek
mintha senki nem figyelne
reggelire csokit eszem
nem mosok fogat
nagymamám legszebb
porcelán tányérjába hamuzok
melegítőbe öltözöm
nem veszek fel melltartót
és csinos vagyok
ma végre a testem
otthont ad a léleknek
smink nélkül is szép vagyok
ma ágyban maradva

magam köré gyűröm a plédet
nehogy benyúljon alá a világ

PÓKSZÓTTE EMBERSZAG

Gerinctelen állat fon hálót bőrömrre.
Bagót rág, gúnyosan mustrál,
arcomba fújja füstjét, nagyokat köpköd.
Szögesdrót-fonalai hangosan kebeleznak be.
Legyen meg a te akaratod –
pusmogja a Miatyánkot.
Gondosan megrág,
jóízűen sóhajt, miután lenyel.

Csak rossz álom – gondolja a pók
és emberszagút büfög.

KILAKOLTATÁS

Hangosan még nem mondom ki,
de tudom, nem sokáig maradsz.
Ha mennél, napokkal előtte szólj,
hogy jelenlétedben búcsúztatni kezdjelek.
Mindennap más részembe ivódtál,
ezért gondos kilakoltatást kell végeznem.
Nehogy itt maradjon utánad valami:
fél pár zokni, ujjlenyomat a hűtőn, fejfájás.
Annyira igyekszem figyelni,
fel sem tűnik, hogy még itt vagy.

SZERTARTÁS

Azt mondom, jól vagyok,
aztán este azon kapom magam,
megint más férfit szólítok
véletlenül a neveden.
Hófehér ujjaim körül
keringőző füstöd szertefoszlik,
ahogy megérinteném.

Egyszerre izzadok
és zokniban is fázik a lábam:
ilyen a más ágyába fojtott bánat.
Minden ablakot becsukok,
mert nyári hőségben is
borzongok emlékedtől.

Reggelente,
hogy kevésbé legyen büntudatom,
legalább két órát zuhanyozok,
és megfogadom, soha többé
nem tömködök idegen lefolyót
a hajszálaimmal.